

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.381 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn.

Op 21 februari 2007 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 november 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 5 november 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 14 april 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij arrest nr. 9919.

Tegen het voormelde arrest van 14 april 2008 dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 10 juni 2008 oordeelt de Raad van State het cassatieberoep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 2801.

Op 5 augustus 2008 vraagt verzoeker voor de tweede maal asiel aan.

Op 25 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene op 21.02.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; overwegende dat aanvankelijk omtrent deze aanvraag een ‘ontvankelijk’ oordeel werd geveld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.03.2007; overwegende dat na een onderzoek ten gronde de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene geweigerd op 12.11.2007; overwegende dat betrokkene op 28.11.2007 hoger beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; waar op 16.04.2008 de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevestigd werd; overwegende dat betrokkene op 05.08.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat betrokkene niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige aanvraag een aantal verklaringen aanbrengt teneinde zijn werkzaamheden bij de ETC aan te tonen, waarbij dient opgemerkt te worden dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij een vorige asielaanvraag reeds werd gesteld dat de studies en het werk van betrokkene bij de ETC niet betwist wordt; overwegende dat betrokkene tevens brieven voorlegt van zijn zus en zijn vriend Daniël, waaruit zou blijken dat het voor betrokkenen nog steeds niet veilig is om terug te keren naar Ethiopië; overwegende dat de informatie die uit deze brieven naar voren komt, louter een gesolliciteerd karakter vertoont en de zus van betrokkene, als eveneens zijn vriend, bezwaarlijk als een objectieve informatiebron kunnen aanzien worden; overwegende dat betrokkene voorts een attest van de ECB voorlegt, waaruit blijkt dat hij sedert 21.02.2007 tot deze organisatie zou engageren, waarbij dient vastgesteld te worden dat betrokkene op 21.02.2007 een eerste asielaanvraag indiende in België en bijgevolg toen de mogelijkheid had zich op dit element te beroepen; overwegende dat betrokkene beweert over een audiocd met geheime opnames van de leiding van ETC, waarop over corrupte zaken wordt gesproken, te beschikken; overwegende dat betrokkene deze bewering aan de hand van geen enkel bewijsstuk weet hard te maken; overwegende dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overigens eerder geoordeeld werd dat geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat betrokkene op (in)directe wijze informatie over corruptie binnen ETC zou doorgegeven hebben aan de media en op basis daarvan als opposant zou gepercipieerd zijn door de Ethiopische autoriteiten; overwegende dat het voorleggen van een verklaring van Pro Ethiopian Democratic Movement Websites deze conclusie niet kan weerleggen; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige aanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de verplichting tot materiële motivering, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag aan.

Verzoeker stelt dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsclausule betreft die de afwijzing van een aanvraag toelaat na zeer summiere prima facie beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat dergelijke uitzonderingsclausule uiteraard beperkend dient te worden opgevat, dat het uiteraard niet de bedoeling kan zijn dat langs deze weg asielaanvragen systematisch zouden worden uitgefilterd nog voor zij aan een beoordeling ten gronde toekomen. Verzoeker is van mening dat, gelet op de noodzaak tot beperkende interpretatie van deze bepaling, enkel tot de niet in overwegingname kan worden overgegaan wanneer de aanvrager geen enkel nieuwe verklaring aflegt maar zich beperkt tot de loutere verwijzing naar zijn eerdere reeds beoordeelde asielerklaringen, hetgeen dus niet aan de orde is wanneer bijkomende elementen worden aangedragen en deze elementen bovendien, minstens voor een gedeelte, dateren van na de eerdere asielaanvraag, dat bijkomende elementen immers nopen tot een beoordeling ten gronde, beoordeling die niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar wel aan de Commissaris-generaal.

Verzoeker pretendeert dat hij in het kader van de thans in het geding zijnde nieuwe asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, hetgeen trouwens ook in de bestreden beslissing werd erkend, dat inzonderheid door hem bijkomende verklaringen werden voorgelegd omtrent zijn activiteiten, waaronder tevens een verklaring van de voorzitter van de organisatie 'GCE at ETC' zijn de 'Group of Concerned Ethiopians at ETC', waarin zijn rol bij het doorspelen van bedrijfsinformatie naar de pers wordt bevestigd, dat eenzelfde soort verklaring van de Ethiopische gemeenschap in België wordt neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België heeft deelgenomen aan openbare protesten tegen de schendingen van mensenrechten in Ethiopië en dat hij derhalve bij een terugkeer enorme risico's loopt. Verzoeker stelt dat op deze documenten schijnbaar niet wordt ingegaan, dat enkel en alleen wordt gesteld dat zij een 'gesolliciteerd' karakter zouden hebben en niet afkomstig zouden zijn van een objectieve bron, dat hij zelfs niet de gelegenheid heeft gekregen zijn nieuwe motieven en stukken toe te lichten in een interview. Verzoeker vervolgt dat de door de verwerende partij gemaakte beoordeling niet alleen flagrant onredelijk is en onterecht, maar ook een begin van een beoordeling ten gronde uitmaakt, dat derhalve de verwerende partij het boekje van de depistageprocedure van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is te buiten gegaan. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij zich had dienen te beperken vast te stellen dat hij bijkomende verklaringen had afgelegd en dat derhalve de tweede asielaanvraag omwille van deze bijkomende verklaringen wettelijk 'in overweging' diende te worden genomen.

Verzoeker poneert dat minstens dient vastgesteld te worden dat het kennelijk onzorgvuldig en kennelijk niet redelijk is dat de verklaringen van hem zomaar worden afgedaan omdat zij niet afkomstig zouden zijn van een objectieve bron of dat zij een 'gesolliciteerd' karakter vertonen, dat deze enkele vaststelling immers geldt voor 99% van de asieldomdossiers, dat de verklaringen dan ook ten gronde dienen te worden onderzocht, ondermeer wat betreft de coherentie met eerder afgelegde verklaringen, dat in elk geval diende onderzocht te worden of de deelname van verzoeker aan publieke betogingen en dergelijke tijdens zijn verblijf in België niet van die

aard zou zijn om de beoordeling omtrent de eerste asielaanvraag te wijzigen, dat in de rechtspraak immers wordt aanvaard dat ook dergelijke politieke activiteiten in België in sommige omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in geval van een gedwongen terugkeer, dat dit zelfs niet werd onderzocht, gezien de aanvraag werd gedepisteerd in de eerste filter van de inoverwegingname, dat dit nochtans een nieuw element betreft dat zelfs dateert van na de eerdere asielaanvraag.

Verzoeker kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de status van vluchteling en/of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beperkt verzoeker zich tot het summier aanhalen van de bepalingen die hij geschonden acht, zonder aan te duiden op welke wijze zij door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Verzoeker ondersteunt zijn grief geenszins met concrete en pertinente gegevens, zodat het enig middel, wat de voormelde artikelen betreft, niet ontvankelijk is (cfr. RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van het al dan niet aanwezig zijn van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag en de daarin naar voor gebrachte elementen, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker vroeg voor de tweede maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of

van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat enkel tot de niet in overwegingname kan worden overgegaan wanneer de aanvrager geen enkel nieuwe verklaring aflegt maar zich beperkt tot de loutere verwijzing naar zijn eerdere reeds beoordeelde asielverklaringen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als nieuwe elementen aanbrengt dat de situatie in Ethiopië erger wordt, dat hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag nieuwe documenten bijbrengt, zoals verklaringen die staven dat hij wel degelijk voor ETC werkte, alsook brieven van zijn zus en een vriend die de situatie uitleggen in Ethiopië na zijn vertrek, dat het voor hem nog steeds niet veilig is terug te keren, dat zijn zus aangeeft dat de autoriteiten nog steeds naar hem op zoek zijn, dat hij ook een audiocd heeft met geheime opnames van de leiding van ETC die spreken over corrupte zaken, die hij mee aan het daglicht heeft gebracht. Dat de reden van zijn problemen, het openbaar maken van deze corruptiezaken is.

Ter staving legt verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag ook enkele documenten voor, zoals blijkt uit het ontvangstbewijs, namelijk:

- 2 brieven van betrokkene's zuster (van 24 augustus 1999 en 14 november 2000) die de situatie in het thuisland uitleggen.
- Brief van een vriend D.B. die eveneens vertelt over de situatie aan het thuisfront en vermeldt dat het voor betrokkene gevaarlijk is terug te keren.
- Een attest van ECB, waarin verklaard wordt dat betrokkene actief lid is van de vereniging en deelneemt aan de activiteiten van de gemeenschap gedurende laatste anderhalf jaar.
- Verklaring via email van de ETC, waarin verklaard wordt dat betrokkene werkt voor ETC.
- Verklaring van pro Ethiopian Democratic Movement Websites dat betrokkene medewerker was van deze beweging.
- Een attest van een collega die verklaart dat betrokkene werkte voor ETC.

Waar verzoeker stelt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, met name de verklaring van ETC, de verklaring van de Pro Ethiopian Democratic Movement Websites en een verklaring van de Ethiopische gemeenschap in België, en dat dit ook in de bestreden beslissing wordt erkend, doch dat op deze documenten niet wordt ingegaan, maar enkel wordt gesteld dat ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet afkomstig zijn van een objectieve bron, kan verzoeker niet worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt enkel dat de brieven van zijn zus en van zijn vriend Daniël een gesolliciteerd karakter vertonen. Aangaande de documenten waarnaar verzoeker verwijst stelt de bestreden beslissing:

“overwegende dat betrokkene bij zijn huidige aanvraag een aantal verklaringen aanbrengt teneinde zijn werkzaamheden bij de ETC aan te tonen, waarbij dient opgemerkt te worden dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij een vorige asielaanvraag reeds werd gesteld dat de studies en het werk van betrokkene bij de ETC niet betwist wordt”

“overwegende dat betrokkene voorts een attest van de ECB voorlegt, waaruit blijkt dat hij sedert 21.02.2007 tot deze organisatie zou engageren, waarbij dient vastgesteld te worden dat betrokken op 21.02.2007 een eerste asielaanvraag indiende in België en bijgevolg toen de mogelijkheid had zich op dit element te beroepen”

“overwegende dat het voorleggen van een verklaring van Pro Ethiopian Democratic Movement Websites deze conclusie niet kan weerleggen”

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift wordt wel degelijk ingegaan op de elementen die hij heeft aangebracht ten tijde van zijn tweede asielaanvraag. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt niet de gelegenheid te hebben gekregen om zijn nieuwe motieven en stukken toe te lichten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 augustus 2008 een 25 minuten durende verklaring heeft afgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het bijzijn van een tolk aangaande zijn tweede asielaanvraag. Aan verzoeker werd duidelijk gevraagd “welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag”. De verklaring toont aan dat verzoeker wel degelijk de motieven voor het indienen van zijn tweede asielaanvraag heeft kunnen toelichten. Indien verzoeker dit onvoldoende heeft gedaan dan heeft hij dit enkel aan zijn eigen te wijten. Door zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beoordeling onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, noch dat de verweerder zijn boekje te buiten is gegaan. Geheel conform artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Daar waar verzoeker stelt dat het niet redelijk is dat zijn verklaringen worden afgedaan omdat zij niet afkomstig zijn van een objectieve bron of dat zij een gesolliciteerd karakter vertonen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Verzoeker betoogt weliswaar dat ten onrechte gesteld wordt dat de door hem aangebrachte inlichtingen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na zijn standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Uit de ongefundeerde bewering van verzoeker dat in negenennegentig procent van de asioldossiers verklaringen niet afkomstig zijn van een objectieve bron kan evenmin een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel afgeleid worden.

Tot slot stelt verzoeker dat op zijn minst diende onderzocht te worden of zijn deelname aan publieke betogingen tijdens zijn verblijf in België niet van die aard zijn om de beoordeling omtrent zijn eerste asielaanvraag te wijzigen. Dienaangaande dient vastgesteld te worden dat verzoeker, die zoals reeds werd uiteengezet, toch wel de mogelijkheid heeft gekregen om zijn nieuwe asielmotieven toe te lichten, op geen enkel moment heeft gesteld dat hij omwille van zijn politieke activiteiten in België problemen zou kunnen krijgen. Het is dan ook niet ernstig om dit nu voor het eerst voor te houden in zijn verzoekschrift.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel of een miskennis van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de verplichting tot materiële

motivering, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag aan.

Verzoeker betoogt dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, terwijl nog geen beslissing werd genomen met betrekking tot de regularisatieaanvraag die hij op 1 augustus 2008 heeft ingediend, terwijl het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel minstens vereisen dat de uitkomst van deze regularisatieaanvraag wordt afgewacht vooraleer er eventueel kan overwogen worden om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht dient vastgesteld te worden dat verzoeker nalaat enige toelichting te geven aangaande de reden waarom hij van oordeel is dat die bepalingen geschonden worden door de bestreden beslissing. In die mate is het middel onontvankelijk.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven daar hij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is; dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te bekomen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel indien, in het kader van een asielaanvraag, een beslissing met een bevelcomponent aan een vreemdeling ter kennis wordt gebracht, alvorens het bestuur geoordeeld heeft over een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS.

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU.